

Sygn. akt XP 176/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Chlipała-Kozioł

Protokolant: Monika Biegańska

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2016r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa: **A. Z.**

przeciwko: **(...) sp. z o.o. w P.**

o odszkodowanie z tytułu umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy

I. zasądza od strony pozwanej (...) sp. z o.o. w P. na rzecz powoda A. Z. kwotę 21.243,00 zł (dwadzieścia jeden tysięcy dwieście czterdzieści trzy złote i 00/100) brutto tytułem odszkodowania z tytułu umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy, z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 3.540,00 zł od dnia 12 maja 2015 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 3.540,00 zł od dnia 11 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 3.540,00 zł od dnia 11 lipca 2015 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 3.540,00 zł od dnia 11 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 3.540,00 zł od dnia 11 września 2015 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 3.540,00 zł od dnia 13 października 2015 r. do dnia zapłaty;

II. umarza postępowanie w zakresie cofniętego roszczenia o zapłatę kwoty 3.540,50 zł z ustawowymi odsetkami;

III. nakazuje stronie pozwanej uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu kwoty 1.290 zł, z czego 1240 zł tytułem opłaty od sądowej pozwu i 50 zł tytułem kosztów stawienia świadka, pokrytych tymczasowo przez Skarb Państwa;

IV. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 7081 zł brutto.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 grudnia 2015 r. (prezentata Biura Podawczego tut. Sądu) powód A. Z., wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, zobowiązującego pozwanego (...) Sp. z o.o. w P., do zapłaty na rzecz powoda łącznej kwoty 24.783,50 zł tytułem niewypłaconego odszkodowania z tytułu umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy z odsetkami ustawowymi jak poniżej, tj.:

- od kwoty 3 540,50 zł naliczone od dnia 10 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 3 540,50 zł naliczone od dnia 12 maja 2015 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 3 540,50 zł naliczone od dnia 11 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 3 540,50 zł naliczone od dnia 11 lipca 2015 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 3 540,50 zł naliczone od dnia 11 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 3 540,50 zł naliczone od dnia 11 września 2015 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 3 540,50 zł naliczone od dnia 13 października 2015 r. do dnia zapłaty;

oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu (k. 3 – 6).

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie powód wskazał, że był pracownikiem pozwanej w okresie od 7 lipca 2014 r. do 27 grudnia 2014 r., kiedy to umowa uległa rozwiązaniu za wypowiedzeniem. Powód świadczył pracę na stanowisku programisty, za miesięcznym wynagrodzeniem 6.000,29 zł netto, płatnym co miesiąc w dwóch częściach. W dniu 4 grudnia 2014 r. strony zawarły umowę o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy. Stroną występującą z propozycją zawarcia przedmiotowej umowy był pracodawca. W umowie o zakazie konkurencji strony ustaliły, iż w okresie kolejnych 9 miesięcy pozwany będzie wypłacać powodowi, w związku z powstrzymaniem się przez powoda z podejmowaniem konkurencyjnego wynagrodzenia, odszkodowanie w wysokości 50 % jego wynagrodzenia. Płatność odszkodowania określono na 10 dzień każdego miesiąca. Strona pozwana wypłacała powodowi odszkodowanie w sposób prawidłowy w okresie od lutego do kwietnia 2015 r. (tj. powód otrzymywał co miesiąc przelew na kwotę 2.903,21 zł). Począwszy od maja 2015 r. pozwany zaprzestał wypłaty odszkodowania. Termin, na jaki została zawarta umowa o zakazie konkurencji upłynął 27 września 2015 r., zatem ostatnia część odszkodowania powinna być zapłacona 10 października 2015 r. W związku z zaprzestaniem wypłat przez pozwanego, pełnomocnik powoda zwrócił się do pozwanego z pisemnym wezwaniem do zapłaty. W odpowiedzi na wezwanie strona pozwana skierowała do powoda dwa pisma, których treść w ocenie powoda jest ze sobą sprzeczna, a w dodatku oświadczenia wyrażone w pismach nie są zgodne z prawdą. Powód wskazał, że nie jest prawdą, jakoby pozwany zwolnił powoda z zakazu konkurencji – strona pozwana nie złożyła stosownego oświadczenia, zwolnienia takiego nie sposób także wywieść z innego oświadczenia pozwanego. Nie stanowi natomiast skutecznego zwolnienia z zakazu konkurencji zaprzestanie wypłaty umówionego odszkodowania. Podczas dalszej wymiany korespondencji strona pozwana wskazała, że naruszenie zakazu konkurencji przez powoda polegało na niepoinformowaniu pozwanej o podjęciu niekonkurencyjnego zatrudnienia. Powód oświadczył, że od momentu rozwiązania stosunku pracy z pozwaną do chwili obecnej nie świadczy usług ani nie podjął zatrudnienia w przedsiębiorstwie konkurencyjnym. W ocenie powoda zastrzeżenie w umowie o zakazie konkurencji obowiązku poinformowania byłego pracodawcy o podjęciu nowego niekonkurencyjnego zatrudnienia – i to pod rygorem zapłaty kary umownej – jest nieważne z mocy prawa (art. 58 k.c.).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 26 stycznia 2016 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we W. wydanym w sprawie o sygn. akt X Np 1/16 Sąd nakazał pozwanej (...) Sp. z o.o. w P. żeby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia tego nakazu zapłaciła na rzecz powoda A. Z. kwotę 24.783,50 zł brutto (słownie: dwadzieścia cztery tysiące siedemset osiemdziesiąt trzy złote 50/100) tytułem odszkodowania z tytułu umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy, z odsetkami ustawowymi od kwoty:

- 3 540,50 zł od dnia 10 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- 3 540,50 zł od dnia 12 maja 2015 r. do dnia zapłaty,
- 3 540,50 zł od dnia 11 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty,
- 3 540,50 zł od dnia 11 lipca 2015 r. do dnia zapłaty,

- 3 540,50 zł od dnia 11 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- 3 540,50 zł od dnia 11 września 2015 r. do dnia zapłaty,
- 3 540,50 zł od dnia 13 października 2015 r. do dnia zapłaty,

oraz kwotę 1.800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, jak również nakazał pozwanej, żeby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu uiściła na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu) kwotę 310 zł (słownie: trzysta dziesięć złotych) tytułem opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy ustawy, albo wniosła w tymże terminie sprzeciw do Sądu (k. 30).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym strona pozwana zaskarżyła w całości nakaz zapłaty z dnia 26 stycznia 2016 r. i wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych (k. 41 – 48).

Strona pozwana zakwestionowała roszczenie powoda co do zasady jak i co do wysokości oraz zaprzeczyła twierdzeniu powoda, jakoby w stosunkach pomiędzy stronami nie nastąpiło zwolnienie powoda z zakazu konkurencji. Zgodnie z ustnymi postanowieniami stron oraz zwyczajową przyjętą u pozwanego praktyką, wiadomym było powodowi, że zaniechanie wypłacania przez pozwanego odszkodowania z tytułu umowy o zakazie konkurencji jest tożsame ze zwolnieniem pracownika z przedmiotowego zakazu. Ponadto, zgodnie z § 7 pkt 2 umowy o zakazie konkurencji umowa ulega rozwiązaniu gdy pracodawca zwolnił pracownika z obowiązku zakazu konkurencji. W związku z tym w ocenie pozwanej należy stwierdzić, że zaniechanie wypłacania przez pozwanego odszkodowania z tytułu umowy o zakazie konkurencji spowodowało rozwiązanie przedmiotowej umowy.

Na wypadek przyjęcia przez Sąd, że nie doszło do zwolnienia powoda z zakazu konkurencji, a tym samym rozwiązania umowy o zakazie konkurencji, pozwany zaprzeczył stanowisku powoda, jakoby ten nie naruszył umowy o zakazie konkurencji poprzez brak podjęcia zatrudnienia w przedsiębiorstwie konkurencyjnym wobec pozwanej. Z informacji posiadanych przez pozwaną wynika, że w okresie obowiązywania zakazu konkurencji powód podjął pracę na rzecz innego podmiotu, natomiast zgodnie z § 3 umowy pracownik zobowiązany jest, przez cały okres obowiązywania umowy, do informowania pracodawcy o podjęciu działalności gospodarczej, podjęciu zatrudnienia lub świadczenia usług na rzecz innego podmiotu niż pracodawca. Powód nie poinformował byłego pracodawcy o podjętym przez siebie zatrudnieniu. W ocenie strony pozwanej bez znaczenia pozostaje okoliczność, czy powód wykonuje pracę na rzecz podmiotu konkurencyjnego względem (...) Sp. z o.o. czy też nie, bowiem zgodnie z postanowieniem § 3 umowy, na powodzie ciążył obowiązek poinformowania pozwanej o każdym zatrudnieniu podjętym u innego podmiotu niż były pracodawca. Zaniechanie powoda uniemożliwiło pozwanej weryfikację jej wiedzy na temat przestrzegania przez pracownika zakazu konkurencji. Ponadto podpisując umowę o zakazie konkurencji powód zaakceptował wszystkie postanowienia rzeczonyj umowy, w tym zapis z § 3. Biorąc pod uwagę powyższe pozwana zgłosiła zarzut potrącenia z dochodzoną przez powoda kwotą odszkodowania w wysokości 24.783,50 zł z tytułu umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy wierzytelności przysługującej pozwanej w wysokości 20 000 zł z tytułu kary umownej za naruszenie postanowień przedmiotowej umowy.

Strona pozwana zakwestionowała także wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia, wskazując, iż winno ono być dochodzone w kwocie netto, a nie brutto. Ponadto pozwana wskazała, że bezzasadne jest żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz kwoty 3.540,50 zł wraz z odsetkami od dnia 10 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty, bowiem w dniu 13 kwietnia 2015 r. strona pozwana dokonała na rzecz powoda prawidłowej wpłaty z tytułu odszkodowania należnego za marzec 2015 r. Ponadto strona pozwana zakwestionowała zasądzone w nakazie zapłaty na rzecz powoda koszty zastępstwa procesowego wskazując, że powód nie udzielił pełnomocnictwa profesjonalnemu pełnomocnikowi.

Pismem procesowym z dnia 29 kwietnia 2016 r. (data stempla pocztowego) powód cofnął powództwo co do kwoty 3.540,50 zł brutto z odsetkami od 10 kwietnia 2015 r. tytułem odszkodowania za marzec 2015 r., podtrzymując roszczenie o zasądzenie od pozwanej kwoty 21 243zł brutto z odsetkami jak w nakazie zapłaty (k. 65).

Na rozprawie w dniu 7 września 2016 r. pełnomocnik strony pozwanej złożył oświadczenie wyrażające zgodę na częściowe cofnięcie powództwa w zakresie jak wyżej.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód A. Z. był zatrudniony u strony pozwanej C. F. Sp. z o.o w P. na podstawie umowy o pracę z dnia 24 czerwca 2014 r. zawartej na okres próbny od dnia 7 lipca 2014 r. do dnia 6 października 2014 r., a następnie na podstawie umowy o pracę z dnia 7 października 2014 r. zawartej na czas określony od dnia 7 października 2014 r. do dnia 6 października 2019 r. W umowie przewidziano możliwość wcześniejszego jej rozwiązania za dwutygodniowym wypowiedzeniem. Powód zatrudniony był w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku programisty.

W dniu 4 grudnia 2014 r. strony zawarły umowę o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy. Strony umowy zgodnie postanowiły, że w okresie 9 miesięcy po ustaniu stosunku pracy, niezależnie od formy jego ustania, pracownik nie będzie prowadził działalności konkurencyjnej (§ 1). Za działalność konkurencyjną (§ 2), zgodnie z zawartą przez strony umową, uważa się:

1. świadczenie pracy, prowadzenie działalności gospodarczej lub wykonywanie usług zarówno pośrednio lub bezpośrednio, samodzielnie lub niesamodzielnie, odpłatnie lub nieodpłatnie w zakresie dostarczania na terenie Rzeczypospolitej Polskiej wszelkiego rodzaju usług, produktów i rozwiązań przeznaczonych dla przedsiębiorstw działających w obszarze druku i poligrafii (dot. również sprzedaży internetowej produktów poligraficznych) jak również dla podmiotów dostarczających usługi i rozwiązania dla w/w przedsiębiorstw;
2. zasiadanie w organach zarządzających, kontrolnych lub nadzorczych, a także sprawowanie funkcji doradczych, opiniodawczych itp. we wskazanych powyżej podmiotach.

W myśl § 3 Umowy pracownik zobowiązany był – przez cały okres obowiązywania umowy – do informowania pracodawcy o podjęciu działalności gospodarczej, podjęciu zatrudnienia lub świadczenia usług na rzecz innego podmiotu niż pracodawca. Informacja powinna zawierać określenie (nazwę) firma, który zatrudnia pracownika lub pod którą działa pracownik, jej adres oraz profil działalności. Zgodnie z § 4 Umowy pracownik nie będzie się starać o pozyskanie któregokolwiek pracownika, zleceniobiorcy, wykonawcy obowiązków ze stosunku pracy czy zlecenia albo innej umowy cywilnoprawnej, współpracownika pracodawcy świadczącego pracę lub usługi na rzecz pracodawcy lub podmiotów z nią powiązanych, jak również nie będzie zawierać umów mających na celu ich pozyskanie ani oferować im bezpośrednio lub pośrednio zatrudnienia bądź w charakterze pracownika, współnika czy zleceniobiorcy lub w jakimkolwiek innym charakterze. Za powstrzymanie się od działalności konkurencyjnej, w okresie wskazanym w § 1, pracodawca miał wypłacać pracownikowi przez okres 9 miesięcy kwotę w wysokości 50 % wynagrodzenia, płatną w terminach do 10 – go dnia miesiąca, bezpośrednio na konto pracownika (§ 5). W przypadku naruszenia przez pracownika postanowień Umowy, w tym obowiązku określonego w § 4, pracownik zobowiązany będzie do zapłaty na rzecz pracodawcy każdorazowo kary umownej w wysokości 20.000 zł. (§ 6). Umowa ulega rozwiązaniu: 1) gdy upłynął okres obowiązywania; 2) gdy pracodawca zwolnił pracownika z obowiązku zakazu konkurencji; 3) w przypadku likwidacji lub ogłoszenia upadłości pracodawcy (§ 7).

W dniu 12 grudnia 2014 r. pracodawca wręczył powodowi oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę z dnia 7 października 2014 r. z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia, który upływał w dniu 27 grudnia 2014 r.

Średnia wysokość wynagrodzenia za ostatnie trzy miesiące pracy powoda wynosiła 8 516,58 zł brutto (6 000,21 zł netto).

Za miesiąc listopad 2014 r. (ostatni pełny miesiąc pracy) powód otrzymał wynagrodzenie w wysokości 6.000,45 zł netto, płatne w dwóch częściach (5 096,45 zł płatne w dniu 8 grudnia 2014 r. oraz 904,00 zł płatne w dniu 12 grudnia 2014 r.).

Dowód: Akta osobowe powoda (w załączeniu do akt sprawy), w tym:

- umowa o pracę na okres próbny z dn. 24.06.2014 r.;
- umowa o pracę na czas określony z dn. 07.10.2014 r.;
- rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem z dn. 12.12.2014 r.;
- umowa o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy z dn. 04.12.2014 r.;
- zaświadczenie o dochodach z dn. 20.04.2016 r.

Potwierdzenie przelewu otrzymanego (k. 10, 11)

W dniu 10 lutego 2015 r., 10 marca 2015 r. oraz 13 kwietnia 2015 r. powód otrzymał od strony pozwanej przelewy na rachunek bankowy, każdy w wysokości 2.903,21 zł, tytułem odszkodowania za powstrzymanie się od działalności konkurencyjnej, odpowiednio za miesiąc styczeń, luty oraz marzec 2015 r. Strona pozwana zaprzestała wypłacania dalszych rat odszkodowania na rzecz powoda.

Dowód: Potwierdzenie przelewu otrzymanego (k. 14 – 17)

W dniu 22 października 2015 r. stronie pozwanej zostało doręczone wezwanie do zapłaty z dnia 21 października 2015 r., wystosowane przez pełnomocnika powoda. W rzeczonym piśmie powód domagał się uregulowania zaległej należności (w terminie 7 dni od otrzymania pisma) tytułem odszkodowania za powstrzymanie się od działalności konkurencyjnej, w kwotach:

- 2.903,21 zł z odsetkami od dnia 12 maja 2015 r. do dnia zapłaty;
- 2.903,21 zł z odsetkami od dnia 11 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty;
- 2.903,21 zł z odsetkami od dnia 11 lipca 2015 r. do dnia zapłaty;
- 2.903,21 zł z odsetkami od dnia 11 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty;
- 2.903,21 zł z odsetkami od dnia 11 września 2015 r. do dnia zapłaty;
- 2.903,21 zł z odsetkami od dnia 13 października 2015 r. do dnia zapłaty.

W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty, pismem z dnia 23 października 2015 r., strona pozwana za pośrednictwem pełnomocnika wskazała, że (...) Sp. z o.o. w P. zaprzestała płatności, co zgodnie z art. 101² § 2 k.p. oznacza zwolnienie pracownika z obowiązku przestrzegania zakazu konkurencji. W konsekwencji w oparciu o treść § 7 umowy umowa uległa rozwiązaniu, co czyni roszczenie objęte wezwaniem bezzasadnym.

W kolejnym piśmie (z dnia 27 października 2015 r.) strona pozwana poinformowała, że powzięła informację, iż powód dopuścił się naruszenia obowiązku informowania pracodawcy o podjęciu działalności gospodarczej, podjęciu zatrudnienia lub świadczenia usług na rzecz innego podmiotu niż pracodawca (§ 3 umowy o zakazie konkurencji), w związku z czym powód zobowiązany jest do zapłaty kwoty 20.000 zł na rzecz strony pozwanej (w myśl § 6 umowy). Strona pozwana przedstawiła wskazaną wierzytelność do potrącenia z dochodzoną przez powoda wierzytelnością w kwocie 17.419,26 zł, i w związku z tym, że wierzytelności umarzają się wzajemnie do wysokości wierzytelności niższej, wniosła o uiszczenie przez powoda kwoty 2.580,74 zł na rachunek bankowy.

W nawiązaniu do dwóch pism strony pozwanej pełnomocnik przedprocesowy powoda w piśmie z dnia 8 grudnia 2015 r., skierowanym do strony pozwanej, podniósł m.in. nieważność zapisu zawartego w § 3 Umowy o zakazie konkurencji, wskazując, iż zastrzeżenie w nim przewidziane prowadzi do obejścia przepisów o wolności zatrudnienia, a także jest

obce przepisom kodeksu pracy o zakazie konkurencji. Powód podtrzymał żądanie zapłaty zaległego odszkodowania za powstrzymanie się od podejmowania konkurencyjnego zatrudnienia.

W piśmie z dnia 8 grudnia 2015 r. pełnomocnik strony pozwanej poinformował, że zaprzestanie wypłaty odszkodowania na rzecz powoda stanowiło jedynie reakcją na bierność powoda, który wbrew postanowieniom umowy (§ 3) nie poinformował pozwanej o aktualnej wykonywanej działalności gospodarczej i zawodowej. Zaniechanie to zostało potraktowane jako złamanie postanowień umowy i przejaw naruszenia przez powoda umownego zakazu konkurencji.

Dowód: Wezwanie do zapłaty z dn. 21.10.2015 r. wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 18 – 20)

Pismo pełnomocnika strony pozwanej z dn. 25.10.2015 r. (k. 22)

Pismo pełnomocnika strony pozwanej z dn. 27.10.2015 r. (k. 23, 24)

Pismo pełnomocnika powoda z dn. 08.12.2015 r. (k. 25, 26)

Pismo pełnomocnika strony pozwanej z dn. 08.12.2015 r. (k. 27 – 29)

W momencie podpisywania umowy powód był świadomy, iż pozwana oczekuje od powoda informacji o każdym podejmowanym zatrudnieniu. Po analizie treści umowy oraz zapoznaniu z orzecznictwem Sądu Najwyższego powód uznał jednak, że zapis o konieczności informowania o każdym zatrudnieniu nie może być skuteczny, bo pracodawca narusza w ten sposób prywatność powoda.

W dniu 4 kwietnia 2015 r. powód podjął zatrudnienie w (...) Sp. z o.o. we W., nie informując strony pozwanej o podjętym zatrudnieniu. Powód nie otrzymał od strony pozwanej informacji o rozwiązaniu bądź wypowiedzeniu umowy o zakazie konkurencji.

(...) Sp. z o.o. we W. zajmuje się działalnością związaną z oprogramowaniem, działalnością w zakresie telekomunikacji przewodowej, bezprzewodowej, satelitarnej i pozostałej, działalnością związaną z doradztwem w zakresie informatyki i z zarządzaniem urządzeniami informatycznymi, działalnością usługową w zakresie technologii informatycznych i komputerowych, przetwarzaniem danych, zarządzaniem stronami internetowymi (hosting), działalnością portali internetowych.

Strona pozwana jest spółką działającą w sektorze poligraficznym, której produkcja obejmuje druk różnych materiałów (offsetowych, cyfrowych i wielkoformatowych).

Dowód: Przesłuchanie powoda (k. 127, 128; płyta CD)

Wydruk z (...) Sp. z o.o. we W. (k. 68 – 73)

Wydruk ze strony internetowej strony pozwanej (k. 74 – 84)

O podjętym przez powoda zatrudnieniu strona pozwana dowiedziała się przypadkiem, bowiem w trakcie zatrudnienia u strony pozwanej miejsce pracy powoda zlokalizowane było w tym samym biurze, w którym pracował powód w trakcie zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. we W.. Po upływie trzech miesięcy obowiązywania umowy o zakazie konkurencji strona pozwana świadomie zaprzestała wypłacania powodowi odszkodowania, uznając, że poziom specjalistycznej wiedzy dot. pozwanej posiadanej przez powoda nie uzasadnia wypłacania odszkodowania.

Dowód: Przesłuchanie strony pozwanej (k. 128, 129; płyta CD)

W dniu 13.04.2015 r. strona pozwana uiszczyła na rzecz powoda kwotę 2.903,21 zł z tytułu odszkodowania należnego za marzec 2015 r.

Dowód: okoliczność bezsporna

Powód po podjęciu zatrudnienia w dniu 4.04.2015 r. rozważał, czy powinien poinformować o zatrudnieniu stronę pozwaną. Ostatecznie informacji tej pozwanemu nie udzielił kierując się orzecznictwem Sądu Najwyższego oraz mając na względzie, że do dnia 10.04.2015 r. nie otrzymał odszkodowania za marzec, przez co uznał, że zakaz konkurencji go nie obowiązuje, a zatem tym bardziej nie musi informować pracodawcy o podjętym a niekonkurencyjnym zatrudnieniu w spółce (...).

Dowód: Przesłuchanie powoda (k. 127, 128; płyta CD)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Po ostatecznym sprecyzowaniu (ograniczeniu) powództwa powód domagał się w niniejszej sprawie zasądzenia od strony pozwanej kwoty 21.243 zł brutto wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi jak w pozwie, tytułem odszkodowania przysługującego na mocy zawartej przez strony umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy za okres sześciu miesięcy od kwietnia do września 2015 r. Strona pozwana wносиła o oddalenie powództwa, argumentując, że zaprzestanie wypłacania przez pozwaną odszkodowania oznaczało rozwiązanie umowy o zakazie konkurencji, zaś z ostrożności procesowej strona pozwana zgłosiła zarzut potrącenia wierzytelności dochodzonej przez powoda z wierzytelnością przysługującą pozwanej względem powoda z tytułu naruszenia przez powoda § 3 Umowy o zakazie konkurencji.

W myśl art. 101¹ § 1 k.p. w zakresie określonym w odrębnej umowie, pracownik nie może prowadzić działalności konkurencyjnej wobec pracodawcy ani też świadczyć pracy w ramach stosunku pracy lub na innej podstawie na rzecz podmiotu prowadzącego taką działalność (zakaz konkurencji). Na mocy art. 101² § 1 k.p., przepis art. 101¹ § 1 k.p. stosuje się odpowiednio, gdy pracodawca i pracownik mający dostęp do szczególnie ważnych informacji, których ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę, zawierają umowę o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy. W umowie określa się także okres obowiązywania zakazu konkurencji oraz wysokość odszkodowania należnego pracownikowi od pracodawcy, z zastrzeżeniem § 2 i 3. § 2 cytowanego przepisu stanowi, że zakaz konkurencji, o którym mowa w § 1, przestaje obowiązywać przed upływem terminu, na jaki została zawarta umowa przewidziana w tym przepisie, w razie ustania przyczyny uzasadniającej taki zakaz lub niewywiązywania się pracodawcy z obowiązku wypłaty odszkodowania. Umowa o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy wymaga pod rygorem nieważności formy pisemnej (art. 101³ k.p.).

Bezspornym jest, że w dniu 4 grudnia 2014 r. strony zawarły umowę o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy, przewidującą, iż powód przez 9 miesięcy po ustaniu stosunku pracy nie będzie prowadził działalności konkurencyjnej, określonej szczegółowo w § 2 Umowy, z tytułu czego pozwany będzie wypłacał kwotę w wysokości 50 % wynagrodzenia, płatną w terminach do 10 – go dnia miesiąca, bezpośrednio na konto pracownika (§ 5). W myśl § 3 Umowy pracownik zobowiązany był – przez cały okres obowiązywania umowy – do informowania pracodawcy o podjęciu działalności gospodarczej, podjęciu zatrudnienia lub świadczenia usług na rzecz innego podmiotu niż pracodawca. Informacja powinna zawierać określenie (nazwę) firma, który zatrudnia pracownika lub pod którą działa pracownik, jej adres oraz profil działalności.). W przypadku naruszenia przez pracownika postanowień Umowy, w tym obowiązku określonego w § 4, pracownik zobowiązany będzie do zapłaty na rzecz pracodawcy każdorazowo kary umownej w wysokości 20 000 zł. (§ 6). Umowa ulega rozwiązaniu: 1) gdy upłynął okres obowiązywania; 2) gdy pracodawca zwolnił pracownika z obowiązku zakazu konkurencji; 3) w przypadku likwidacji lub ogłoszenia upadłości pracodawcy (§ 7).

Spór w niniejszej sprawie koncentrował się wokół kwestii ważności zawartego w § 3 Umowy obowiązku informacyjnego powoda, związanego z koniecznością powiadomienia byłego pracodawcy o podjęciu działalności gospodarczej, podjęciu zatrudnienia lub świadczenia usług na rzecz innego podmiotu niż pracodawca. Strona pozwana oczekiwała, że przez cały okres trwania umowy o zakazie konkurencji powód będzie informował pozwaną o podjęciu

działalności gospodarczej, zatrudnienia lub świadczenia usług na rzecz innego podmiotu niż pracodawca, niezależnie od tego, czy działalność ta miała charakter konkurencyjny w stosunku do pozwanej, czy nie. Z tytułu naruszenia przez powoda § 3 Umowy pozwana rościła sobie prawo do żądania zapłaty przez powoda kary umownej w kwocie 20.000 zł, przewidzianej w § 6 Umowy zgłosiła zarzut potrącenia tej wierzytelności z dochodzonym przez powoda odszkodowaniem.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 stycznia 2008 r. (sygn. akt II PK 127/02), w podobnym stanie faktycznym sprawy, wyraził pogląd, iż zakaz konkurencji nie może oznaczać obowiązku informowania byłej firmy o wszystkich swoich planach. Powyższa teza stanowiła wyraz aprobaty dla stanowiska Sądu Apelacyjnego w Warszawie, przedstawionego w wyroku z dnia 29 września 2006 r., w którym Sąd Apelacyjny wskazał, iż nie było zgodne z prawem zastrzeżenie kary umownej za naruszenie przez pracownika postanowienia umowy o zakazie konkurencji, zgodnie z którym pracownik przed podjęciem pracy w nowym miejscu pracy (niezależnie od jej formy) lub przed rozpoczęciem działalności gospodarczej (niezależnie od statusu podmiotu gospodarczego) obowiązany był poinformować byłego pracodawcę o przyszłym miejscu pracy lub planowanym przedmiocie działalności gospodarczej. W ocenie Sądu Apelacyjnego, wymienione wyżej zobowiązanie, zagrożone karą umowną na wypadek jego niewykonania, było bezprawne i godziło w prawo pracownika do zachowania w tajemnicy swoich spraw osobistych i planów zawodowych. Zobowiązanie to nie dotyczyło bowiem obowiązku informowania o planach podjęcia działalności konkurencyjnej, a o wszelkich planach zawodowych byłego pracownika. W konsekwencji zobowiązanie do udzielania przez byłego pracownika takich informacji, jako wykraczające poza zakres umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy, jest sprzeczne z art. 101² § 1 k.p. w zw. z art. 101¹ § 1 k.p. Jego zastrzeżenie jest zatem nieważne.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w pełni popiera powołane wyżej stanowisko Sądu Apelacyjnego w Warszawie, zaaprobowane w cytowanym wyroku przez Sąd Najwyższy.

W orzecznictwie wskazuje się ponadto, że w umowie o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy (art. 101² k.p.) należy skonkretyzować zakres tego zakazu (wyrok SN z dnia 19 maja 2004 r., I PK 534/03, OSNP 2005, nr 5, poz. 63). Obowiązek ten wynika z odpowiedniego stosowania do rzeczonych umów przepisu art. 101¹ § 1 k.p., w którym wskazano wprost, że zakaz konkurencji obowiązuje w zakresie określonym w odrębnej umowie. W ocenie Sądu Rejonowego po to strony właśnie obowiązane są do precyzyjnego określenia zakresu zakazu konkurencji, by pracownik mógł samodzielnie zweryfikować, czy zatrudnienie bądź działalność którą zamierza podjąć, tego zakazu nie naruszy. Zdaniem Sądu wprowadzenie przedmiotowej regulacji przez ustawodawcę w należyty i wystarczający sposób chroni interesy obu stron umowy o zakazie konkurencji, przez co nie jest konieczne zawieranie w umowach dodatkowych klauzul, nieprzewidzianych w przepisach prawa i mogących potencjalnie nadmiernie obciążać którąkolwiek ze stron umowy, w szczególności zaś pracownika. Można przyjąć, że gdyby ustawodawca chciał sprowadzić zakaz konkurencji do obowiązku informowania pracodawcy przez byłego pracownika o każdym podejmowanym zatrudnieniu lub działalności celem umożliwienia pracodawcy weryfikacji, czy nie dochodzi do naruszenia zakazu konkurencji, w taki właśnie sposób ukształtowałby przepisy kodeksu pracy. W obecnym zaś stanie prawnym i w świetle aktualnego, cytowanego wyżej orzecznictwa, zawarcie w umowie o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy obowiązku informowania przez pracownika o każdym, nawet niekonkurencyjnym zatrudnieniu, nie może zostać skutecznie zastrzeżone, albowiem nadmiernie ingeruje w prywatność byłego pracownika.

Z tych względów Sąd uznał, że obowiązek informacyjny przewidziany w § 3 Umowy o zakazie konkurencji, zawartej przez strony w dniu 4 grudnia 2014 r., wykraczał poza zakres umowy o zakazie konkurencji i był sprzeczny z art. 101² § 1 k.p. w zw. z art. 101¹ § 1 k.p. oraz z zasadami współżycia społecznego, a przez to nieważny na mocy art. 58 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p.

Ponadto zważyć należy, że kwestia możliwości wprowadzenia do umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy zastrzeżenia kary umownej na rzecz pracodawcy była przedmiotem kontrowersji w doktrynie i orzecznictwie. Ostatecznie ugruntowana stała się linia orzecznicza, zgodnie z którą w umowie o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy dopuszczalne jest zastrzeżenie kary umownej na rzecz byłego pracodawcy w razie niewykonania lub

nienależytego wykonania przez byłego pracownika obowiązku powstrzymywania się od działalności konkurencyjnej (art. 483 k.c. w związku z art. 300 k.p.) (teza 1 wyroku z dnia 10 października 2003 r., I PK 528/02, OSNP 2004, nr 19, poz. 336, i w wyroku z dnia 5 kwietnia 2005 r., I PK 196/04, OSNP 2005, nr 22, poz. 354). Nie budzi więc wątpliwości, że dopuszczenie powyższej możliwości miało zabezpieczyć interes byłego pracodawcy, w stosunku do którego były pracownik dopuścił się działania konkurencyjnego, nawet jeśli z tego tytułu pracodawca nie poniósł żadnej szkody. Kara umowna ma więc stanowić rekompensatę za niewywiązywanie się przez byłego pracownika z zakazu konkurencji, niezależnie od wielkości poniesionej przez pracodawcę szkody, a także nawet wtedy, gdy pracodawca nie poniósł żadnej szkody z tego tytułu. Konieczne jest jednak naruszenie przez pracownika zakazu konkurencji. W niniejszej sprawie zaś powód w żaden sposób nie naruszył zakazu konkurencji, a przewidziana w umowie z dnia 4 grudnia 2014 r. kara umowna dla strony pozwanej za naruszenie nie tylko zakazu konkurencji jako takiego, ale też innych postanowień umowy (w tym § 3), stanowiła nadużycie i jako sprzeczna z zasadami współżycia społecznego – była nieważna z mocy art. 58 § 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p.

Nawet przy założeniu, że § 3 zawartej przez strony Umowy o zakazie konkurencji jest ważny, niewywiązanie się z obowiązku informacyjnego przez powoda uzasadniałoby zatem jedynie czasowe wstrzymanie się przez stronę pozwaną z wypłatą uzgodnionego odszkodowania do czasu wyjaśnienia, czy w nowym zatrudnieniu pracownik nie naruszył zakazu konkurencji po ustaniu stosunku pracy, a nie aktualizowałoby roszczenia o zapłatę kary umownej, skoro do naruszenia zakazu nie doszło.

W świetle powyższego nie sposób więc przyjąć, by powód obowiązany był do zapłaty na rzecz strony pozwanej kwoty 20.000 zł tytułem kary umownej. Zarzut potrącenia nie zasługiwał na uwzględnienie.

Odnosząc się zaś do powinności zapłaty przez stronę pozwaną na rzecz powoda odszkodowania z tytułu powstrzymywania się od działalności konkurencyjnej, Sąd zważył, co następuje.

Nie można zgodzić się ze stanowiskiem strony pozwanej, jakoby zaprzestanie wypłacania odszkodowania stanowiło zwolnienie powoda z zakazu konkurencji, a tym samym, by zgodnie z § 7 pkt 2 Umowy o zakazie konkurencji było tożsame z rozwiązaniem umowy. W myśl art. 101³ k.p. umowa o zakazie konkurencji wymaga zachowania formy pisemnej pod rygorem nieważności. Taka sama forma, zgodnie z art. 77 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 73 § 1 k.c., wymagana jest do dokonania wszelkich czynności związanych z funkcjonowaniem tej umowy, w tym z jej rozwiązaniem na mocy porozumienia stron, odstąpieniem od niej bądź wypowiedzeniem. Forma taka nie została w niniejszej sprawie przez pracodawcę zastosowana. O rozwiązaniu umowy lub przestaniu jej obowiązywania powód nie został poinformowany również ustnie.

Niewywiązywanie się pracodawcy z obowiązku wypłaty odszkodowania ma jedynie taki skutek, że zakaz konkurencji przestaje obowiązywać przed upływem terminu, na jaki została zawarta umowa (§ 101² § 2 k.p.), sama umowa wiąże zaś strony w dalszym ciągu. Zgodnie z orzecznictwem, jeśli zwolniony z zakazu konkurencji pracownik w dalszym ciągu się do niego stosuje, może on skutecznie dochodzić od pracodawcy wypłacenia stosownego odszkodowania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2006 r., II PK 118/05, OSNP 2006, nr 23 – 24, poz. 349). Ustanie obowiązywania zakazu konkurencji, o jakim stanowi art. 101² § 2 k.p. dotyczy bowiem tylko zobowiązania, jakie przyjął na siebie pracownik w umowie o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy, a nie zobowiązania pracodawcy do wypłaty odszkodowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2005 r., I PK 96/04, Sł.P.. 2006/5/13). W niniejszej sprawie powód, mimo zaprzestania wypłacania przez pozwaną odszkodowania, powstrzymywał się od podejmowania działalności konkurencyjnej, zatem nie budzi wątpliwości, iż zasadne jest dochodzenie zapłaty odszkodowania od strony pozwanej.

Sąd wskazuje nadto, że były pracodawca nie może uwolnić się od zobowiązania zapłaty odszkodowania, twierdząc, że byłego pracownika przestał obowiązywać zakaz konkurencji. Gdyby tak było, to traciłoby sens zawieranie umowy na czas określony. Strony umowy szacują, jak długo zakaz może być aktualny, a jeżeli były pracodawca zgodzi się na zbyt długi okres, ponosi tego konsekwencje. Jak trafnie przyjął SN w tezie 1 wyroku z dnia 28 marca 2002 r. (I PKN 6/01, OSNP 2004, nr 5, poz. 84) przepis art. 495 § 1 k.c. nie ma zastosowania do umowy o zakazie

konkurencji uregulowanej w art. 101² k.p. i nie może stanowić podstawy prawnej dla zwolnienia się pracodawcy z obowiązku wypłaty byłemu pracownikowi odszkodowania także wtedy, gdy ustały przyczyny uzasadniające taki zakaz. Również w wyroku z dnia 5 lutego 2002 r., I PKN 873/00, OSNP 2004, nr 4, poz. 59, stwierdzono, że wystąpienie okoliczności uzasadniających wygaśnięcie zakazu konkurencji (art. 101² § 2 k.p.) nie wyłącza obowiązku zapłaty pracownikowi odszkodowania (Kazimierz Jaśkowski, Komentarz aktualizowany do Kodeksu pracy, LEX/el. 2016). Nietrafne jest więc stanowisko strony pozwanej, która wskazywała, że po trzech miesiącach obowiązywania umowy o zakazie konkurencji doszła do przekonania, że zakres szczegółowych informacji posiadanych przez powoda, o których mowa w art. 101² § k.p., nie uzasadnia dalszego wypłacania powodowi odszkodowania z tytułu powstrzymywania się od podejmowania działalności konkurencyjnej i - powołując się na stosowaną przez siebie praktykę - świadomie zaprzestała wypłacania powodowi stosownego odszkodowania, co miało jej zdaniem skutkować rozwiązaniem umowy o zakazie konkurencji. Taka praktyka pozwanego nie jest zgodna z prawem i nie rodzi żadnych skutków dla oceny wzajemnych praw i obowiązków stron niniejszego postępowania.

Ponadto podkreślić należy, że gdyby przyjąć stanowisko strony pozwanej w powyższej kwestii i uznać, że w istocie od kwietnia 2015 r. umowa o zakazie konkurencji przestała obowiązywać, wówczas całkowicie niezasadne byłoby żądanie pozwanej dotyczące zapłaty kary umownej przez powoda. Skoro umowa miałaby już w kwietniu 2015 r. nie obowiązywać, to na powodzie nie spoczywałby już wówczas obowiązek informacyjny, o którym mowa w § 3 Umowy o zakazie konkurencji, zatem nie poinformowanie pracodawcy o podjętym w dniu 4 kwietnia 2015 r. (czyli już po rozwiązaniu umowy o zakazie konkurencji) nie byłoby żadnym naruszeniem.

Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut strony pozwanej, że ewentualne odszkodowanie winno zostać przyznane w wysokości netto. Z zawartej przez strony umowy o zakazie konkurencji wynika, że za powstrzymanie się od działalności konkurencyjnej, w okresie wskazanym w § 1, pracodawca miał wypłacać pracownikowi „przez okres 9 miesięcy kwotę w wysokości 50 % wynagrodzenia, płatną w terminach do 10 – go dnia miesiąca, bezpośrednio na konto pracownika” (§ 5).

Interpretacja pojęcia „wynagrodzenia za pracę” wymaga sięgnięcia do art. 87 § 1 k.p., zgodnie z którym potrącen z wynagrodzenia dokonuje się po odliczeniu od niego składek na ubezpieczenia społeczne oraz zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych. Wskazuje to jednoznacznie, że cała zaliczka na podatek dochodowy oraz finansowana przez pracownika część składek na ubezpieczenia społeczne są częścią należnego podwładnemu wynagrodzenia, którą pracodawca odlicza od niego na podstawie przepisów podatkowych i ubezpieczeniowych. Takie stanowisko prezentuje Sąd Najwyższy w licznych wyrokach i uchwałach, m.in. z 19 września 2002 r. (III PZP 18/02) i z 7 sierpnia 2001 r. (III ZP 13/01). W ostatniej z tych uchwał SN uznał, że należne pracownikowi wynagrodzenie za pracę stanowi całość obejmującą nie tylko część przypadającą do wypłaty, ale również tę, którą pracodawca musi odliczyć tytułem podatku i składek. Na tej podstawie Sąd Najwyższy odrzucił koncepcję wynagrodzenia wyróżniającą jego część netto, która należy się pracownikowi, oraz część odliczaną, która mu nie przysługuje. Taką wykładnię potwierdzają również przepisy ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz.U. nr 200, poz. 1679 ze zm.), której art. 1 ust. 3a posługuje się pojęciem wynagrodzenia brutto, jednoznacznie wskazując, że kwoty odliczane tytułem składek i zaliczki na podatek dochodowy są częścią należnej pracownikowi pensji. W praktyce oznacza to, że w umowie o pracę strony mogą określić wynagrodzenie w kwocie netto pod warunkiem, że jednocześnie znajdzie się tam informacja o kwocie brutto.

Skoro zaś w umowie o pracę pojęcie „wynagrodzenia za pracę” oznaczać musi wynagrodzenie brutto, to brak podstaw do przyjęcia innej interpretacji tego pojęcia na potrzeby umowy o zakazie konkurencji.

Ustalenia faktyczne Sąd oparł na zgromadzonych dowodach z dokumentów, które nie zostały zakwestionowane przez żadną ze stron, a także na treści wyjaśnień stron postępowania, które uznał za wiarygodne. Spór między stronami nie dotyczył w niniejszej sprawie faktów, ale oceny prawnej.

Z uwagi na powyższe, Sąd Rejonowy w punkcie I wyroku zasądził od strony pozwanej (...) sp. z o.o. w P. na rzecz powoda A. Z. kwotę 21.243,00 zł (dwadzieścia jeden tysięcy dwieście czterdzieści trzy złote i 00/100) brutto tytułem

odszkodowania z tytułu umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy, z ustawowymi odsetkami od kwoty 3.540,00 zł od dnia 12 maja 2015 r. do dnia zapłaty, od kwoty 3.540,00 zł od dnia 11 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty, od kwoty 3.540,00 zł od dnia 11 lipca 2015 r. do dnia zapłaty, od kwoty 3.540,00 zł od dnia 11 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty, od kwoty 3.540,00 zł od dnia 11 września 2015 r. do dnia zapłaty i od kwoty 3.540,00 zł od dnia 13 października 2015 r. do dnia zapłaty. Odsetki od poszczególnych rat odszkodowania Sąd zasądził od dnia wymagalności kwot.

Zgodnie z przepisem art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Powód w piśmie z dnia 27.04.2016 r. cofnął pozew w zakresie raty odszkodowania za marzec 2015 r., na co pozwany wyraził zgodę. Częściowe cofnięcie pozwu Sąd uznał za skuteczne i dopuszczalne, brak było podstaw do uznania tej czynności za sprzeczną z prawem lub zasadami współżycia społecznego, zmierzającą do obejścia prawa albo naruszającą słuszny interes pracownika (art. 203 § 4 k.p.c. oraz art. 469 k.p.c.). W punkcie II, wobec skutecznego cofnięcia pozwu w części, Sąd umorzył postępowanie w zakresie cofniętego roszczenia o zapłatę kwoty 3.540,50 zł z ustawowymi odsetkami.

W pkt III sentencji wyroku nieuiszczonymi przez powoda kosztami sądowymi na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c. w zw. z art. 98 k.p.c., który statuuje zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, oraz na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania, Sąd obciążył stronę pozwaną, nakazując jej uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia kwotę 1240 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu, od której powód był zwolniony z mocy ustawy oraz 50 zł tytułem pokrytych tymczasowo przez Skarb Państwa kosztów stawiennictwa świadka.

W punkcie IV wyroku Sąd na podstawie art. 477² § 1 k.p.c. nadał wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 7081 zł, stanowiącej równowartość jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda brutto.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w sentencji.